

китѣ дружини всички сж войводи, стига да сж юнаци и да не се плашатъ отъ смъртъта.

Гугуто го гледаше съ широко отворени очи. Може ли, наистина, човѣкъ да рече че не се плаши отъ смъртъта?

— Тебе не те ли е страхъ, бай Стефане? — и съ мжка преглътна. — Ако, недай си Боже, те осждятъ . . .

— Защо да ме е страхъ? Всѣки човѣкъ умира. Кой по-рано, кой по-късно — все умира. А да знаешъ, защо умирашъ, ще рече да знаешъ и защо си живѣлъ. Азъ съмъ се клелъ: свобода или смъртъ. Като нѣма свобода, ще умра, но ще зная, че съмъ умрѣлъ за народа си и за добруването му.

Страшни и славни думи!

И Стефанъ Гугуто преглътна сълзитѣ си, стисна юмрукъ и задъхано отсѣче:

— Юнакъ си, бай Стефане! Голѣмъ юнакъ!

— — — — —

Три дни по-късно заптиетата мълкомъ внесоха въ стаята носилката, страхливо премѣстиха Караджата въ леглото, като че ли настаняваха мъртвецъ и бързишкомъ излѣзоха, гузни, съ приведени глави и съ очи, които не смѣха да се спратъ върху лицето на осжде-ния възстаникъ.